

Mati.

ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

Med tem, ko se je vršil ta pogovor med Ižanskim obmejnim grofom in židom Braunom, zgodilo se je na dvorišču Ižanske graščine nekaj drugega, kar igra jako važno vlogo v razvoju naše povesti.

Hlapci Braunovi so prišli s svojimi konji iz Bistre za svojim gospodarjem. Vstavili so se na dvorišču in dali sena konjem iz graščinskega hleva, sami pa polegli po travi.

Liutsvinda, žena Ižanskega grofa je prišla ravno iz graščine in šla na grajski vrt. Med konji je pa opazila tudi enega s sedlom za žensko.

Med grofom in grofico je vladalo žalostno zakonsko življenje. Liutsvinda je bila hči dobrih starišev, ki so ji dali dobro vzgojo v samostanu Kolinu. Bila je dobro in pobožno dekle, ko sta se

vzela. Wikbert je bil popolnoma drugačen. Slabo vzgojen, pokvarjen že v zgodnji mladosti je bil pravi pohotnež v svojih mladeniških letih. — Stariši Liutsvindini so vedeli za te slabosti mladega grofiča. Toda njegovo bogastvo, zlasti pa vpliv, katerega je uživala njegova družina na cesarskem dvoru jih je premočila, da so prezrli ženinove slabosti in skoraj prisilili Liutsvindo, da sta se poročila.

Toda le prekmalu se je pokazalo, da je bil to nesrečen zakon zlasti za mlado Liutsvindo. Opazila je, kako grdega in nemoralnega moža ima. To ji je zagrenilo njeno življenje. Dokler sta bila doma na Nemškem, je že šlo nekako. Stariši Liutsvindini so precej vplivali nanj, da si ni upal ravno tako javno nastopati s svojim grdim življenjem. Od kar sta

bila pa na Igu, daleč od starišev, seveda, je bil razuzdanec prost.

Liutsvinda je nekoliko časa trpela in molila. Slednjič se je je pa polastila neka obupna mlačnost. Začela je opuščati svoje pobožnosti in tudi molitev. Začela je čitati razne protiverske spise. Posebno je pa na njo vplival še duh časa. Tako v nekako treh letih Liutsvinda ni bila dosti boljša od svojega moža.

V krasni obleki, vsa v zlatih verižicah in prstanih, skupaj s svojimi tremi deklami, stopila je ponosno pred Jude.

Hlapci je niso še nikdar videli.

Vendar njen ponosen nastop in še bolj, krasna obleka jim je takoj izdala grofinjo. Vstali so hitro in se ji globoko priklonili.

"Čegavi so ti konji?"

"Našega gospodarja?"

"Kdo je pa vaš gospodar?"

"Braun ben Abba, znamenit trgovec!"

"O, žid Braun ben Abba, trgovec s sužnji?" Ponosna ženska se je prezirljivo nesmečila. "Toda tu vidim tudi sedlo za žensko? Čegavo je?"

"Tudi našega gospodarja!"

"Prismoda! To sama vem! Vprašam, kdo je prijezdil na tem sedlu?"

"Naj oprusti milostna gošpa grofinja slabi pameti svojega služabnika! To sedlo je bilo za lepo Bronislavo, sužnjo mojega gospoda".

"A, tako? Toda od kdaj pa postopa žid Braun tako olikano z ženskimi sužnji, da ji da sedlo?"

"Milostna gospa bode to razumela, ako ji povem, da je Bronislava krasotica, za katero upa naš gospodar dobiti velike svote denarja. Da bi ji hoja ali vožnja ne škodila, potovala je na konju."

"Kaj je v resnici ta Bronislava taka krasotica?" vpraša in iz oči ji bliskne pogled, ki je pričal o divji ljubosumni jezi, ki je vsplamtela v njenem srcu.

"Da, milostna gospa, to je biser, lep kot jutranja zarja!"

"Ali jo je žid Braun tu sem pripeljal? Kje pa jo ima sedaj?"

"Nima je s seboj. Toda mislim, da je

največ radi nje sem prišel in da se prav kar pogaja za njo z grofom".

Obraz razjarjene ženske se je še bolj zgubančil. Videlo se je, da se je stresla po celem telesu samega razburjenja.

"Nesramnež," je siknila komaj slišno med zobmi. "Toraj tako daleč gre nje-gova nesramnost! Sedaj mi je pa dosti. Maščevala se bom!" Stisnila je krčevito roke.

"Pomirite se, gospa," prosila jo je dekla. "Najbrže je tukaj nesporazum. Ti hlapci si prismojeni ljudje. Kaj oni vedo o trgovini svojega gospoda. Najprej treba stvar preiskati."

Grofica se je obrnila od Judov in šla razburjena proti vrtu. Toda naenkrat se je hitro obrnila in šla nazaj k židom.

"Ali proda Braun konja in to sedlo?"

"Naš gospodar je trgovec in proda vse, samo, če prinese dobiček."

V tem se prikažeta pri vratih Wikbert in žid Braun.

Liutsvinda grdo pogleda Wikberta, za kar se pa on ni zmenil veliko. Bil je tega navajen.

Braun hiti k grofici in se ji trikrat popolnoma po orientalsko prikloni, to je tako globoko, da bi se lahko z glavo tal dotaknil.

Grofica se ni zmenila za priklanjanje, tudi za grofa ne. "Koliko hočeš za konja in za to sedlo?" pokaže konja s sedlom za žensko.

"To so pristni Arabski konji. Kupil sem jih lanj v Španiji. Če mi gospa grofinja da, kolikor je mene stal, pa ga dam rad."

"Hahaha! Žid Braun bi še grofico rad prevaril. Hej" — namigne grof vojakom, ki so stražili pri vratih, — "hej! Odvedite tega konja v hlev. Žid Braun ga grofici poklanja v dar!"

Vojak priteče, prime konja za uzdo in ga odvede v hlev.

"Hahaha. Braun, ti si dobrega srca!" norčuje se grof. —

Žid je grdo pogledal, kakor da bi hotel grofa z očmi prebosti. Hotel je oporekati. Toda grof je to opazil,

“No, no! Braun! Le tiho bodi in mirno pojdi, kakor sva se zmenila. Grdo bi bilo od tebe, ko bi izanski grofici ne skazal svojega spoštovanja.”

Braun je videl, da je vsako oporekanje zastoj, zato se je poklonil in odjezdil s svojimi hlapci.

V Liutsvindi se je vse kuhalo jeze. Le s težavo se je premagovala, da ni planila v grofa. Vendar navzočnost vojakov in hlapcev jo je zadrževala. Zaničljivo je pogledala svojega moža, pljunila pred njim in odhitela na vrt.

Grof ni prav razumel zakaj se prav za prav gre, čemu je žena razburjena, nasmehnil se je in odšel svojo pot.

“Dosti mi je sedaj! Ta nesramnost! Toraj pred mojimi očmi baranta za sužnje. Nesramnež! Maščevanje!”

Le s težavo so jo dekile pomirile.

“Ne! Pazila bom nanj! Vjeti ga moram, da mi ne bode mogel utajiti. Toda gorje mu!”

Skrajno nezadovoljno je odjezdil Braun iz grada. Preklinjal je grofa, Bistriške menihe, ves svet. Ko bi imel tedaj moč v rokah, uničil bi bil gotovo z enim mahljejem vse svoje sovražnike. Posebno ga je bolelo postopanje grofa.

“Toliko sem že zanj storil. Toliko sužnjev razpečal. Sedaj me pa še okrade? Le čakaj, prideva še skupaj. Tudi izanskemu grofu še dokažem, da se Braun ben Abba ne da nikomur zasmehovati, tudi njemu ne.”

Ko se je nekoliko pomiril in začel treznejše misliti, bili so že blizu Ljubljane. Prišli so že Golovca proti veličastnemu Ljubljanskemu gradu. To ga je opomnilo na drugi važnejši predmet: kako bode našel Bronislavo. Kaj mu pomaga napasti Bistro, ako pa ne dobi Bronislave. Vse bogastvo samostana bi ne odvagalo denarja, katerega je upal skupiti za Bronislavo. In grof je prepričan, da je ni več v Bistri. Ako je ni več v Bistri, kje bi bila? Pri bistriskemu patronu? Mogoče in vrjetno, toda kako naj to izve. Njemu ne bo-

do povedali. Tujemu človeku tudi ne. Težka stvar!”

V Ljubljani se je nastanil v gostilni, kjer je vedno prenočeval, kadarkoli je bil tukaj.

Ravno je skočil s konja in dal hlapcu uzdo, naj bi peljal konja v hlev, ko ga nekdo potaplja po rami.

“Pozdrav, brat Braun!”

“O, brat Machir. Abraham naj te sprejme v svoje naročje! Kako sem vesel, da te tu najdem!”

“Tudi mene veseli videti brata Brauna. Kadar sva skupaj, ima kako kupčijo za me.”

“Prav praviš! In tudi danes si mi kakor nalašč dobrodošel!”

“Me veseli!”

“Cel funt zlata lahko zaslužiš na prav lahek način.”

“Govori, prijatelj. Že grem, kamor hočeš!”

“Pojdiva v gostilno. Tam se bodeva lažje dogovorila.”

In šla sta.

Braun je povedal Machiru vso “nesrečo,” katera ga je zadela.

“Vidiš v koliko nesrečo sem zabredel. Sedaj pa, kako najti Bronislavo, moj dragoceni biser? In glej, tu mi ti lahko pomagaš in si zaslužiš cel funt zlata. Poslušaj! Kot krošnjar nemoteno obišeš vse hiše. Pustijo te povsodi v hišo. Tam te obsujejo vedno vsi udje družine, ko izbirajo tvoje blago. Ako so menihi skri-li moj biser v kako hišo v okolici, ne bode ti težko najti. Ako so jo kje drugje skri-li, izvedel boš lahko vsaj od ljudi v Bistri, kje je. Jaz odidem še danes zvečer proti Trstu. Do napada na Bistro imam še štirinajst dni časa. Velik semenj bode v Trstu. Moji hlapci priženo večje število sužnjev iz Hrvaške. Ko to uredim, se vrnem. In danes deset dni bodem zopet tukaj. Ako bode moj brat Machir tukaj in mi prinese sporočilo, kje je Bronislava, takoj tu dobiš funt zlata”.

(Dalje prih.)

Pismo sv. Očeta Benedikta XV.

Sovražniki katoliške cerkve tudi v sedanjih žalostnih časih ne mirujejo. Te dni je izdal sveti oče papež Benedikt XV. žalostno pismo, v katerem protestira proti obrekovanjem in zasramovanjem, s katerimi delujejo po raznih državah sovražniki sv. vere. Protestira tudi proti sumničanju duhovnikov in škofov, da so izdajalci domovine. — Pismo je naslovljeno na kardinala Ferrarini, škofa Lombardije. Glasi se:

Ljubljenemu sinu in častitim bratom zdravje in apostolski blagoslov:

Vaše skupno pismo, katero ste Nam poslali 25. aprila letos nam je bilo v ne malo tolažbo v globoki žalosti sedanjega časa. Pri vašem zborovanju, katero ste imeli kot voditelji cerkve v Lombardiji, ste začutili potrebo, "da bi bili tudi Mi kot oče navzoč med vami," zato ste v svoji goreči ljubezni poslali po nas, da bi bili navzoči v vaši sredi. Pri tej priložnosti ste s plemenitimi besedami obnovili svojo zvezo z Nami in svojo udanost do Nas, katera je toliko večja, kolikor hujše sovražniki vere napadajo najvišjo oblast Jezusa Kristusa, katero je Bog izročil onemu, ki je njegov namestnik in učitelj na svetu in vzdrževalec vse pravičnosti. Ta strašna vojska, brez primere v zgodovini sveta, preti pahiniti ubogó Evropo globoko v propast. To nas boli. Poleg tega pa Nam povzroča veliko žalosti sovražna in krivična gonja zasramovanja in sovraštva proti Naši o-

sebi in našemu delovanju in to pri vsem, ko lahko govorimo človeškemu rodu, vtopljenem v lastno kri, besede sv. pisma: "Kaj je še, kar bi bil moral storiti za moj vinograd, pa nisem storil?" Kako želimo, da bi se bil ta strašen požar dal zabraniti! Toda ko je izbruhnil, nismo mi, v kolikor je bilo le v naši moči, opustili nobene prilike, da bi ne šli in poskusili vsega, da bi umilili in ublažili vsaj njega strašne posledice. Še več! Pri konzistorijevem nagovoru takoj ob nastopu 1915 in še bolj odločno 4. decembra naslednjega leta smo obsodili in še obsojamo vsako kratenje pravic, kjerkoli naj se je zgodilo. Poleg tega smo skušali z različnimi opomini, javnimi molitvami, s zadostilnimi pobožnostmi, s pravičnimi nasveti za pravičen in trajen mir, kako bi pospešili konec tega strašnega klanja. Toda vkljub vsemu temu, dragi sin in častiti bratje, sami veste, kako neumna in nespametna so obrekovanja, katera se proti Nam v različnih oblikah, javno in tajno, z besedo in pisanjem razširjajo vse povsodi. Gre tako daleč, da se v deželah in vaseh, kjer je bolečina naj globlja, in radi tega vredna spoštovanja in obzirnosti, govori, da smo Mi želeli to vojsko. V drugih krajih pa zopet, da mi želimo samo mir, in sicer krivičen mir, ki bi bil v prilog samo onemu vojskujočemu se narodu.

Dalje vse Naše besede kako se zavijajo in potvarjajo, kako se Nam podtikajo zlemisli in slabi nameni, naš molk glede

tega ali onega zločina kako se sramotno potvarja. V teh negotovih časih, ko sō strasti ognjevitno razvnete, pa ne pomislijo, kako težko, da skoro nemogoče je za nas, ki želimo vse jednako objeti kot svoje, posameznika ali posamezno dejanje obsoditi, ko smo vendar dali dovolj dokazov, da vse jednako obsojamo in smo res vsakega izmed njih že obsodili.

Toda ta gonja sovraštva ni omejena samo na nas in na naše delovanje. Največje krivice se delajo tudi velezaslužnim duhovnikom in slovečim škofom, ko se sumničji njih udanost in zvestobo do njih domcvine. Na najpodlejši način preganjalcev in denuncijantov poskušajo jih presenečiti in vjeti, da bi jih tako osramotili in jih mogli vleči pred sodišča. Tako tudi v Italiji, ko bi bila v tem velikem trenutku tako potrebna sloga in mir med državljani, pa sovražniki vere izrabljajo te žalostne razmere v to, da bi naščuvali nevedno in priprosto množico proti tej stolici resnice in pravice, proti duhovništvu, proti katolikom, in da bi zasejali seme razpora med razne razredne stanove.

Vendar, dasi nas ta nesramna gonja zelo boli, nas ni presenetila, tudi nas ni potrla, še manj pa oslabila. Nikakor ne! Poklicani po božji Previdnosti, da vla-

damo sv. Cerkev v teh težkih časih, se čutimo globoko obvezane braniti njeno svetost in varovati njeno čast. Zato pa Mi proti temu razširjanju tega obrekovanja in sovraštva skupaj s teboj, ljubi sin in častiti bratje, z nova protestiramo z glasom svoje božje službe in kažemo na odgovornost pred vestjo, pred vsemi verniki, kakor tudi pred vsemi poštenimi možni, kjerkoli se najdejo pošteni možje, onih, ki to delajo!

Vaša dolžnost, kakor tudi dolžnost vseh drugih škofov in duhovnikov sveta, pred vsem duhovnikov, ki imajo duše v svoji oskrbi, je, da varujejo krščansko ljudstvo pred sovražniki sv. vere. Naša dolžnost je dalje, da povemo vernikom, kje je resnica, da bi se tako ne dali odvrniti od njih ljubeče matere cerkve, temveč da bi ostali vedno tesneje zvezani z njo in z njenim najvišjem Pastirjem ki je služabnik pravice in ljubezni, sidro vsega upanja, pristanišče miru in zadovoljnosti.

Goreče molimo, da bi vas nebeška pomoč ne zapustila pri vaših trudih! V zagotovilo božje milosti in v dokaz naše naklonjenosti, pa vam podelimo z vso ljubeznijo vam in vsem vašim vernikom apostolski blagoslov.

Dano pri Sv. Petru v Rimu, 22. maja 1918, v četrtem letu našega papežtva.

—o—

IRIS.

Legenda, F. V. P.

Na večer je bilo. Žarnordeče je zahajalo solnce na Jutrovem v egiptovski deželi. Ob rosnem nilskem obrežju se je ob takih večerih izprehajala Iris, desetletna hčerka bogatega Egipčana. Po dnevi se je igrala s svojimi tovarišicami na vrtu svojega očeta, ali je pa sedela v hladni jami ob ribniku, katero so obkroževala drevesa oranž in smokev s svojimi dišečimi zreli sadjem in poslušala

pravljice, ki jih je pripovedovala njena dovilka. Lepe so bile te pravljice, polne jutrovske domišljije, slikane v pestrih barvah. Toda veliko je bilo v njih temnega, nejasnega, zagonetnega in — strašnega. Posebno bajke o egiptovskih bogovih, ki so bile ob enem tudi verski nauki, so bile silno nejasne. Priprosta dovilka pač ni mogla radovedni mladi deklici na marsikatero vprašanje odgovoriti, kajti Iris ni

mogla vzljubiti boga Nila Ozirija — ki je bil v domišljiji strašen bog.

"Golobičica moja, ti si ljubljena naših bogov," je imela navado reči dojlka, "ki te bodo vedno varovali."

"Ti misliš tako?" je odgovorila Iris in se sanjavo ozrla v daljavo.

V mraku pa Iris ni mogla več strpeti v družbi svoje dojlke in ne svojih tovarišic. Hitela je skozi vrtna vrata in se je počasi izprehajala ob Nilu. Na drugi strani reke je pa ob istem časa vsaki večer šel proti priprosti koči devetleten deček. Največja sreča je bila za malo Iris, ko je videla tega dečka. Ni ga poznala, čegav je in kdo so njegovi stariši, toda neka tajna sila jo je vlekla v njegovo bližino. Kadar ga je ugledala, ko je šel ob nasprotnem nilskem bregu, takrat se ji je še le zdelo, kako prazno je pripovedovanje njene dojlke o solnčnem bogu Oziriju — bogu Nila. Ko je ta večer zopet pričakovala dečka — glej — prišel je, toda ne na nasprotni strani, temveč naravnost po poti, po katerem se je Iris izprehajala. Njegova bela obleka je odsevala v žarkih zahajajočega solnca. Njegovo sklonjeno glavico so obkroževali kodri bujnih las in ga navdajali z nekim nenavadnim veličastvom in bleskom. Kako je bil lep, kako ponižen, kako dostojanstven! Iris je molče obstala, ko se ji je bližal in tedaj ga je pozdravila tiho in boječe: "Pozdravljen!"

Deček jo je prijazno pogledal s svojimi milimi in čudovitimi očmi. Kakor bi blagoslavljal je dvignil roko v pozdrav in šel mimo nje. V srcu male Iris se je pa pojavilo neznano čustvo tolike sreče, da je bila vsa prevzeta od nje in vse druge želje in hrepenenja so rehalo v njeni duši.

Kdo bi neki bil ta deček, ki ima toliko moč? Ljudje so govorili, da je nizkega rodu — revnega rokodelca sin, ki je kot begunec, izgnanec iz svoje dežele dobil v Egiptu zavetje.

Iris je pa mislila na dečka dan na dan. Vse njeno žitje in bitje je bilo osredotočeno v hrepenenju po njem. "Kakor že-

jen jelen hrepeni po mrzli studenčini, tako je hrepenelo njeno srce po njem." Kako prazne so se ji zdele pripovedke, katere ji je o bogovih pripovedovala njena dojlka.

Nekoč je srečala Iris tudi dečkovo mater. Priprosta je bila njena obleka, toda njeno lice je bilo božanstveno lepo in sveto. Mati je lahno pogladila Iris po laseh. Kako čudno ji je bilo takrat pri srcu! Tako sladko, tako blaženo! Čutila je, kakor bi se razlival na njej blagoslov Matere. Vse razkošje hiše njene nega očeta, vsi egiptovski bogovi, ves svet — kaj je vse to v primeri s tem dečkom in njegovo materjo?

Iris je imela doma krasno belo lilijo. Nekoč jo je prinesel njen oče iz daljne večerne dežele. Toda lilija ni hotela rasti v klub vsej poštřebi in skrbi, ki so ji imeli z njo Iris in njena dojlka. Kar naenkrat se spomni Iris, — kaj ko bi pokazala to lilijo čudovitemu dečku? Mogoče ji bo on povedal, kako naj to lilijo goji, da bo rastla — cvetela — ? — In naslednji večer, ko je zopet solnce žarnordeče zahajalo, je vzela Iris svojo lilijo in jo nesla ob obrežje reke Nila in tam čakala. In ko je deček prišel mimo — bilo je v mraku — tedaj ga je prosila: "Povej, kaj naj storim, da ohranim svojo belo lilijo, da ne usahne?" Deček je obstal in jo pomenljivo pogledal s svojimi očmi, iz katerih je odsevalo božanstvo.

"Spominjaj se me vse čase!" je izpregovoril in se dotaknil lilije s svojo ročico. Takoj se je lilija vzravnala in pričela rasti in snežnobeli cvetovi so vsklili. Tedaj je padla mala Iris pred dečka na kolena. "Ti si Bog!" je vsklíknila in poljubila je rob njegovega oblačila. "Ti si Bog, in vsi drugi bogovi so laž in nevednost!"

On se je pa ozrl proti nebu — resno in misleče. "Pojdi na svoj dom in ohrani svojo lilijo!" je izpregovoril. "Moja mati ima mnogo teh cvetlic in jaz jih delim otrokom. Blagor človeku, ki hrani svojo lilijo!" Na to je prijazno pozdra-

vil deklico, in odšel je po poti proti koči svojih starišev.

Drugi dan je pa odpotoval s svojimi stariši daleč tja onstran puščave v izraelski Nazaret. Nič več ga ni videla Iris ob obrežju Nila ob solčnem zahodu. Njeno srce je bilo otožno in silovito hrepenenje je navdajalo njeno dušo. Toda lilija, snežnobela dišeča lilija, katere se je dotaknil deček — ji je ostala in bila v tolažbo. "Spominjaj se me vse čase," je rekel deček in ta svečana beseda je ostala jasnočista v njenem srcu. — Tekli so dnevi, meseci in leta v večnost — tedaj se je pa razširila v egiptovski deželi novica, da je vstal v Izraelu mož, ki potuje od kraja do kraja in mu je pokorna celo narava, dela čudeže, ozdravlja bolnike in obuja mrtve. Odrešenika so ga imenovali eni, drugi so govorili, da je v zvezi z Belcebubom.

Iris je vstrepetala ob tej novici. Prepričana je bila, da je to oni deček, katerega ona jubi, ki je Bog! Njena lilija je dvignila svoje cvetje in raširjala svoj vonj. — Kmalu je prišla druga novica, — da je umrl na križu med razbojniki in zločinci. Lilija je povescila svoje cvetove in žalovala. In Iris? Ni je strpelo več v egiptovski deželi v hiši svojega očeta. Vzela je lilijo in odšla je proti judovski

deželi — v Jeruzalem. Tam je našla grob. On je bil mrtev. Postavila je lilijo na kamen, ki je bil k grobu zavaljen. "Zakaj je umrl? Zakaj ni storil čudeža sam s seboj?" je vprašala Iris in se topila v solzah.

"Umril je, ker je sam tako hotel," je začula glas in ko se je ozrla, je izpoznala njegovo mater, mater bolečin, ki je prišla z drugimi pobožnimi ženami na sinov grob. Tedaj se ji je zmanjšala žalost in njeno mesto je zavzela ljubezen.

Iris se je pridružila ženam in je šla z njimi.

Tretji dan pa je bila deležna neizmerne veselja. Angelj, čigar oblačilo je bilo lepše od snega in obraz lepši, kakor solnce, je naznanil njegovo vstajenje. In ko so hitele k njegovemu grobu, se jim je od smrti vstali prikazal med potjo, visok, lep in veličasten, s svetlimi ranami na rokah in na nogah in na desni strani. Zopet mu je podala Iris lilijo božje ljubezni in čistosti srca, ki je odsevala v pravi pobožnosti. In on je dal nji in vsem, ki ga nasledujejo v deviški čistosti, moč po smrti peti v nebeških prostorih pesem, ki jo ne more nihče peti in slediti jagnjetu celo večnost, kamorkoli gre, razun čiste duše z nepokvarjeno lilijo.

Kdor more razumeti, naj razume!

V "Prosveti" čitamo v nekem dopisu: "Ampak nekaj drugega je, kar je pokazalo naše duhovnike v zelo čudni luči. Vstopili so se v spredje Slovenske Narodne Zveze in ukazali svojim ovčicam naj pristopijo v njihove podružnice. Ali mislite, da so verniki ubogali? Kaj še! Oni so vendar kristjanje, zato hodijo v cerkev. V vsem svojem življenju pa jim ni še nikdar noben duhovnik ali katoliški list rekel, da je avstrijska dinastija lumparska in nedemokratska. Sedaj naj pa to lepo navado opuste? "Nothing doing!" Sedaj

imajo v teh klerikalnih slovenskih kolonijah podružnice, ki štejejo po par članov.

Kje je vendar vpliv slovenskih duhovnikov, cenjeni pater Zakrajšek? — Če ne morete dobiti pristašev med ljudmi, ki so skozinskoz prepojeni z verskim duhom, kako boste dobili potem vpliv med Slovenci, ki niso zapisani v farovških knjigah?

Tako pišejo socialisti. Z žalostjo in sramoto priznavamo, da so te besede vsaj deloma resnične v marsikateri naselbini, zlasti zadnjih dveh odstavkov. Toda sa-

mo toliko moramo popraviti članek, da to čudno in nerazumljivo dejstvo ne postavlja duhovnika, ki je danes narodnjak, v čudno luč, temveč mnoge rojake, ki se imenujejo sebe "katoliške," pa so stopili v nasprotje s svojim duhovnikom, ko se je ta zavzel za narod!

Vendar pa mi kratko in malo odrekamo takim nezavednim rojakom in rojakinjam, da bi bili to pravi "katoliški rojaki". Kajti pravi katolik ve, kakšne so dolžnosti, katere ima vsak katoličan tudi do svojega naroda. Ni katoličan, kateri je v cerkvi, dokler mu duhovnik pridiga po njegovi volji, takoj ko pa omeni nekaj, kar se njemu ne ljubi, pa vstane in gre iz cerkve. Tak je sramoten hinavec in je slabši od onega, ki sploh v cerkev ne pride. Da, nezaveden, omejen vernik je slabši od nevernika. O takem veljajo besede: "O, ko bi bil vroč ali mrzel, ker si pa mlačen!" To so katoliki na zunaj, kakoršne je imela Meksika, Francoska, Portugalska, ko so zapirali katol. cerkve in preganjali duhovnike.

Zlasti je pa sramotno za vsakega katoliškega rojaka ali rojakinjo, ako se v tako strašnih in velikih časih ne zaveda svoje dolžnosti, ne gre za svojim duhovnikom, ga zapusti v tako velikem trenotku, in ga pusti samega v delu za narodno korist, ali ga celo morda napada!

Katoliški mož, katoliška žena! ali veljajo tudi tebi te besede? Imate pri vas podružnico Slov. Narodne Zveze? Si ti njen ud? njena članica? Poglej v zgodovino narodov! Kaj bi bilo z nami, ko bi naši očetje ravno tako ravnali? Ko bi v velikem času ne bili veliki, ne pozabili na malenkosti in ne šli v boj za svoj narod? Turki bi bili danes ali pa še danes turški sužnji. Zato, dragi čitatelj "Ave Maria", zgoraj omenjeni članek rdečkarja je naša sramota. Ne bojmo se priznati! Zveza ima do sedaj nekako 1000 udov. Ali je res samo toliko zavednih Slovencev in Slovenk med nami? Na delo! Vsi v Zvezo! Kjer še ni podružnice, možje ustanovite ja takoj. Takoj pišite na glavnega predsednika g. Schnellerja ali na tajnika g. Frank Hudovernika, 1052 E. 62 St. Cleveland O. —

Ta napad našega sovražnika na nas katoliške rojake ne sme biti brez koristi za nas! Ne pustimo, da bi v tem velikem času padel na nas sramotni madež, katerega bi se katoliški zanamci sramovali: "češ" kaj pa ste katol. možje storili v velikem času za osvobojenje svojega naroda? Mi brezverci, mi rdečkarji smo delali, vi ste pa spali!"

Večna sramota bi to bila za nas!

Ameriški katoliki, boste res s tako sramoto onečastili svoje ime in svoj spomin?

—Kupujte War Savings Stamps!

ALI JE BOG?

PRVO POGlavJE.

Kako moreš dokazati, da je Bog?

"Da je Bog, to čutim," ti poreče prvi.

Dobro; toda kaj če ti kdo reče nasprotno: "jaz pa tega ne čutim," kaj storiš ti na to? Samo s čutom ne prideš niti korak dalje. Tvoj nasprotnik ti je postavil nasproti tvojemu čutu svoj čut.

Zopet drugi: "Bog je, to moramo verovati, kajti tako je zapisano v svetem pismu".

To je resnica!

Imaš pa opraviti s človekom, ki sveto pismo zanika in noče vedeti o kakem nadnaravnem razodetju. Kaj potem?

Tretji zopet poreče: "Moj zdrav razum mi pove, da je Bog."

To je boljši odgovor in s tem se brezvercu že lahko v bran postaviš.

Toda na kak način te pa sili tvoj zdrav razum, da veruješ v Boga?

Na to vprašanje je odgovoril некоč priprost možak: "To je nekaj čisto navadnega, kajti jaz sem tukaj in živim. Sam se nisem ustvaril, toraj me je nekdo moral ustvariti. Sam se nisem iz nič naredil, toraj sem moral biti ustvarjen. Oni pa, ki me je ustvaril, je imel razum, kajti brez razuma se ne more ustvariti razumnega bitja. In to razumno bitje, ki me je ustvarilo, imenujem Boga."

To je bilo zelo dobro povedano, kajti vsak naš pozoren pogled na samega sebe nam dokazuje, da smo morali biti

ustvarjeni, da je naše bistvo podvrženo zakonom, ki nas vodijo in ti zakoni so razum in sicer neizmerno veliki razum.

Opazujmo samo naše telo. Kako je vse lepo urejeno. Kdo bi mogel zunanost našega telesa še polepšati ali kaj izboljšati? Kaj pa še le naša notrajnost?

Ali moreš prešteti vse kosti, živce in mišice, ki so ene ustvarjene zato, da se pregibamo, druge, da čutimo. Koliko ima človeško telo žil in krvnih tokov, odvodnic in dovodnic, čev za prebavo! Že v starih časih so izračunali, več nego 12000 malih odvodov. In sedanji naravoslovci so odkrili še večje rezultate. Preračunajmo samo, kako ogromno število različnih delov vzdržuje naše telo. Milijoni in milijoni delov tvori zdravo človeško telo. Samo pogled na žile, po katerih se pretaka kri, nas mora navdati z občudovanjem.

In vse to naj se je vstvarilo slučajno, ne da bi pri tem posredovala kaka višja moč?

Vsa ta čuda, ki jo opažamo že na svojem telesu, opazujemo, občudujemo in srečavamo tudi v celi naravi.

Poglej samo priprosto cvetko na polju. Kako je lepo sestavljena, umetna zložena! Naravoslovec ti bo razložil, kako se razvija, kako raste in kako se množi in že vsled tega imamo že pred učenjakom spoštovanje, ko nam to samo razlaga in vemo, da ima razum. Kak razum pa ima on, ki je dal cvetici življenje? In ne

amo to, da je zamislil in ustvaril cvetko, temveč še tisoče in tisoče naravnih čudežev je zamislil nekdo — in ta nekdo je moral biti razumno bitje — Bog.

DRUGO POGlavJE.

Da je svet odvisen od razumnega voditelja in od takega uravnan in ustvarjen, nam dokazuje že velik mislec in filozof, sv. Tomaž Akvinski s sledečim:

“Vidimo, da jasna narava veliko stvari, ki nimajo nobenega razuma in nobenega spoznanja, sili do gotovega cilja. Vedno in povsod učinkujejo in streme na eni in isti način v dosego tega, kar je za nje najboljši.

Bitja pa, ki nimajo pameti, vendar ne morejo iti in hiteti za svojim ciljem, če jih kdo ne vodi, ki ima razum. Tako zleti tudi puščica tja, kamor jo je namerila strelčeva roka.

Toraj obstoji neko razumno bitje, katero vodi nerazumna bitja do svojega namena!

To razumno bitje imenujemo Boga!” piše sv. Tomaž Akvinski.

Mogoče, da ta ali oni čitatelj ne bo mogel razumeti teh besedi. Zato naj v boljše razlago služi sledeča zgodbica: Poznal sem mladeniča, ki je bil velik nepridiprav. Če se je kdaj kje kaka neumnost pripetila, je vsak že v naprej vedel, da je bil on poleg. Veliko spretnost je imel v streljanju, to se pravi v merjenju. Sicer ni bil enak kakemu planinskemu lovcu, ki strelja s svincem in smodnikom lahkonože srne, kajti njegova strelna priprava je bila veliko preprostejša. Njegove krogle so bile iz gobe, kakor so zamaški za steklenice in njegova puška ni bila drugega, kakor stara plinova cev. Toda njegova spretnost v streljanju z zamaški je bila čudovita. Iza ravne strehe domače hiše je obvladoval celo ulico. Soseda, če

se je le pri oknu pokazala, je že bila zadeta od zamaška. Stari možak, je imel navado v poletni vročini izpiti kozarec piva na vrtu pred gostilno. Toda mladi porednež ni miroval prej, dokler ni zadel s svojim strelom naravnost tekočino, da je brlizgnila starcu v obraz. Večkrat se mu je posrečilo, da je nič hudega slutečemu kadilcu izbil smodko iz ust.

Predstavljal si, dragi čitatelj, da v tvoji sosesčini biva tak malopridnež, kakoršnega smo ravnokar opisali. Predstavljal si, da moraš vsak dan hoditi mimo njegovega doma in te vsakokrat na določenem delu zažene njegova krogla iz zamaškove gobe?

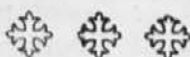
Kaj bi bila tvoja prva misel, ko bi te prvič zadela? Pač bi bilo tvoje prvo vprašanje: Kdo je to bil? Kdo je to storil?

Ne boš mislil, da se je to samo zgodilo kar tako slučajno, kajti nekdo je moral dobro meriti. In če je meril, je bil razumno bitje, je kaka oseba. O tem pač ne dvomiš niti trenutek. Tudi ne vprašaš, če je kdo meril, temveč vprašaš samo, kje je? In če ga ne vidiš, veš pa vendarle, da mora nekje biti.

Sv. Tomaž ravnokar pravi. Celi svet ti dokazuje in kaže, da je na njem vse umerjeno in vse stvari so uravnane po gotovem smotru ali cilju. Iz tega sledi, končava z opravičenostjo, da mora nekdo biti, ki meri. Meriti pa more le razumno bitje in če ga tudi ne vidimo, vemo pa, da to bitje obstoji.

Na svetu so pa vse stvari odmerjene svojem namenu in smotru. Če opazujemo samo svoje lastno telo in kaj je vse v njem in kako se vsi neštevilni deli, tako različni med seboj, služeč eden drugemu ujemajo, vendar pa tvorijo celokupnost natančno izračunjenega programa za življenje in obstoj celega telesa.

(Dalje prih.)

SLOVENSKA ŽENA

Kar je mati vsakemu detetu, to je Marija vsakemu človeku.

Dokler je mati živa imajo otroci svoj dom. Kjer je mati, tam so otroci doma. Materino srce je namreč tisto domače ognjišče kjer gori ljubezen, ki ogreva vsa srca v družini. Materina ljubezen je tista vez, ki veže vse ude v družini v eno skupno družino. Da, mati je tista, o kateri pravi narodni pregovor, da podpira tri vogale pri hiši. Brez očeta družina obstane, on podpira samo en vogal. Ko umrje mati, padli so trije vogali in hiša na enem vogalu ne more obstati.

Kaj je Marija na primer za vero kažejo jasno sekto, ki so zavrgle to mater.

Pravoslavje ni zavrglo Marije. Nasprotno! Ljubezen do Marije je poseben markanten značaj pravoslavja. Zato je pravoslavje skozi tisoč let ostalo edino, nerazdeljeno, dasi je razširjeno po raznih državah, katere so vse hotele pravoslavje porabiti za svoje politične namene.

Luteranstvo je zavrglo Marijo. Komaj 400 let je stara ta sekta, pa ali je ohranila edinstvo? Ne! Kolikor cerkev in

pastorjev je, toliko ver, toliko sekt. Matere ni! Sirote so, ki nimajo domačega ognjišča materine ljubezni.

Kdor hoče misliti, mu to dejstvo nudi veliko tvarine.

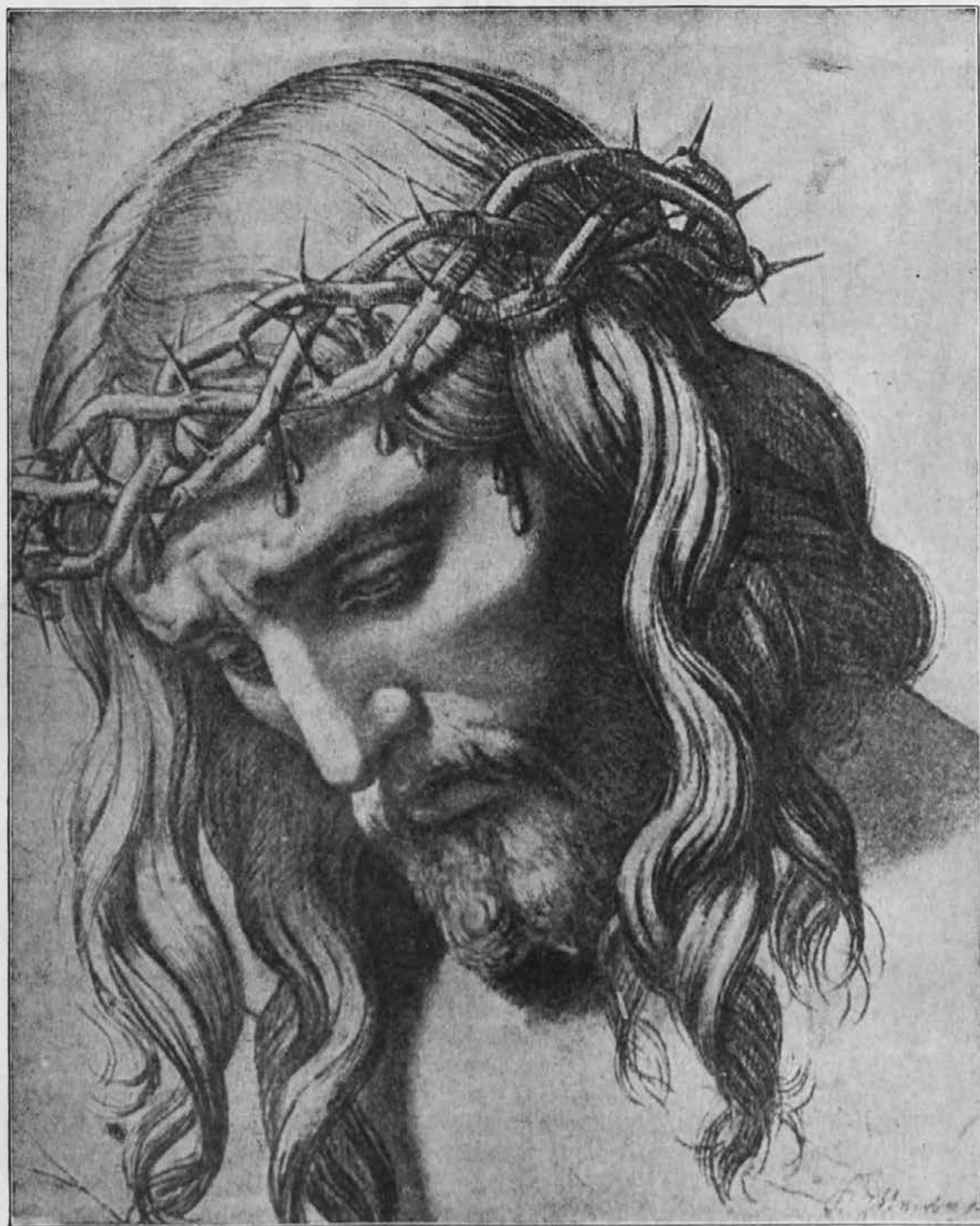
To so videli dobro naši očetje, naši pradedje. Ali ni cela slovenska zemlja, kakor krasno mogočno svetišče Marijino. Naši hribčki, naše dolinice, naše vasice, naša križišča, da cela naša stara domovina, slovenska zemlja, ali ni okrašena z lepimi cerkvicami, ki jo kakor beli golobčiči krase?

“Cerkvica vrh gore,
cerkvica bela!
vsak dan pozdravlja
te duša vesela”,

je zapel naš veliki slovničar in pedagog Levec, eni izmed teh cerkvic — Rožniku nad Ljubljano. To je samo odmev čutil vseh slovenskih src.

Zato so nas naše dobre matere tako zgodaj vodile na razna božja pota, da bi nam dale na nevarno pot življenja dobro, skrbno mater, skrbnejšo, bogatejšo, močnejšo, kot one same — Marijo!

In v resnici! Kdor v svojem življenju ni pozabil Marije, ji je ostal zvest; rojak, če tu v tej novi domovini nisi pozabil te Matere, je nisi izgubil, še nisi postal sirota, povej mi, ali nisi sam na sebi občutil, kako sladko je za človeško srce — Marijino materino srce? O, koliko solz posuši iz objokanih oči ta Mati, to zaupanje do nje! O, kolikokrat dobi pri njej omahujoče srce moči, srčnosti in junaštva! O koliko stiskanih, skušanih src, dobi tu poguma za vstrajni boj proti sovragom duše, zveličanje! O koliko ugašajočih oči na smrtni postelji, najde sladko tolažbo z zadnjim zaupljivim pogledom na sliko Marijino! O, koliko src, trepetajočih v strašnih smrtni stiski na mrtvaški postelji najde krepilo v sladkih imenih Jezus, **Marija** in sv. Jožef!

Ecce Homo!

Ali se potem še moreš čuditi svoji dobri slovenski materi, da te je toliko učila ljubiti Marijo? Ne! Vedela je, da ti da najdražji zaklad, največje bogastvo, ako ti da to mater.

Če kje, potrebna je človeku ta Mati tukaj v Ameriki potrebna je v sedanjih strašnih in žalostnih časih.

O, kolike važnosti je toraj za slovenske otroke, da dobe od svojih mater to dragoceno dedščino, katere so same sprejele — ljubezen do Marije. Vaši otroci so tukaj izpostavljeni zlasti eni veliki nevarnosti — da bi izgubili svoje vero. Delati morajo z različnimi drugoverci, z različnimi sovražniki njih vere, čitajo časnike, ki večkrat v lepi obliki prinašajo strupa, ki tako lahko okuži mlado srce, navda ga z dvomi v veri, naredo mu njegovo vero smešno.

Zato, slovenska mati, usmili se svojega otročička — daj mu mater — daj mu Marijo. Preskrbi ga za njegovo nevarno pot skozi življenje z najvspešnejšo popotnico — zaupanjem do Marije! Daj mu na stezo njegovega življenja mogočnega angelja varuha — Materino srce Marijino, materino Marijino mogočno roko, materino Marijino skrbno oko.

O, mati, koliko si storila za svojega otroka, ako si to dosegla! V grobu bode počivalo tvoje materino srce, nad tvojim otročičkom pa bode bdela druga mati — Marija, ga varovala, ga tolažila, ga branila, ga podpirala. In ko bode tvoj otrok prišel za tabo v večnost — če je imel mater Marijo — prišel bode k tebi, sešla se bosta tam, kjer ti bode hvaležno poljubil tvojo roko.

Toda, pri tem pa pridemo zopet nazaj na stari nauk: česar človek sam nima, tega drugim dati ne more. Nihče se ne bode ogrel pri ledu.

Ako hoče mati naučiti svoje otročiče ljubiti Marijo, znati mora najprej sama.

Ako hoče ogreti otroška srca v tej ljubezni, mora biti najprej njeno srce gorko, navdušeno, mora samo ljubiti Marijo! Ako jaz sam ne ljubim Marije, kako naj naučim te ljubezni druge?

Kdor pa sam gori ljubezni, ta nehote in nevede kdaj, ogreje drugega. Zato pravi psalmist: "Z dobrimi bodeš sam dober."

Vzemimo lep zgled iz narave!

Zunaj je velika zima. Mi delamo zunaj. Mraz nam je! Kolikor dalj smo zunaj, toliko bolj nas zebe. Toda mi gremo v sobo. Tam je topla peč. Tja se pritisnemo. In kaj se zgodi. Peč sama po sebi, če bi mi tudi ne hoteli, bi nas ogrela in nas ogreje.

Tako je tudi pri ljubezni. Mati, ki hoče ogreti svoje otročiče v ljubezni do Marije, ni treba drugega, kakor sama mora biti polna te ljubezni. Vse drugo bode samo po sebi prišlo. Katera mati ljubi Marijo, njej ni treba misliti prav nič, kako bode ona ogrela otroke. Ljubezen sama ji bode to pokazala in jo tega naučila. "Ljubezen je namreč iznajdljiva".

Tega prepričanja je tudi "Društvo Krščanskih Mater." Zato ima tretji namen: navduševati slovenske matere, da bi same ljubile Marijo iz celega srca. Namen ima vzbuditi v slovenskih materah staro slovensko ljubezen do Marije, da bi to ljubezen tudi one zapustile svojim ameriškanskim otročičkom kot najdražjo dedščino, kakor so jo same dobile od svojih mater.

V to merijo vse društvene pobožnosti, vse molitve, vsi nagovori, cela ustava tega društva!

Ali ni to zopet krasni namen? Ali ni to zopet mogočen uzrok, zakaj bi morala imeti vsaka župnija, vsaka naselbina to društvo?

IZ SLOVENSКИH NASELBIN.

Lteošnji letni izlet (Rally) s parado društev Najsv. Imena iz Brooklyna bode v Glen Cove L. I. 28. julija. Voznina stane \$2.00. Kdor se želi udeležiti te parade, naj se takoj priglasí pri tajniku.

Mrs. U Zidar, naša zvesta naročnica in članica materinega društva je bila te dni operirana v bolnišnici sv. Janeza, Brooklynu. Vsem društvencam jo priporočamo v molitev!

Pevsko društvo "Danica", slovenske občine v Brooklynu je dobilo svojo posebno društveno sobo, kjer bode imelo svoje pevske vaje in svoje zabave. Društvena soba bode nekaj klub za slov. mladino.

V petek, 26. julija, je praznik sv. Ane, zaščitnice naših katoliških mater. Za ta dan pozivljamo naša društva Kršč. mater, da ne pozabijo sprejeti sv. zakramentov in opraviti kako malo pobožnost. Ta dan je tudi dan popol. odpustka za društvenice.

Prvo nedeljo v avgustu, t. j. 4. avgusta se začnejo sedemnedeljska pobožnost pred praznikom Marije sedem žalosti, tretjo nedeljo v septembru, ki je glavni društveni praznik. V čem obstoji ta pobožnost, in kako se naj opravi, smo natisnili na posebnih malih knjižicah, katere prodajamo po 10c. iztis. Tajnice društev naj takoj pišejo po nje, da jih bodo dobile o pravem času.

J. S. K. J. je zopet priborila krasno zmago nad sovražniki katoliškega imena, nad našimi slovenskimi odpadniki. — Ker so lani v jeseni tako sramotno propadli

v zloglasnem boju proti "K", poskusili so letos vnovič, na nekoliko bolj zvít način. Toda zopet — sramotna blamaža! — Vam pa, katol. slovenski možje te katoliške Jednote, čast in priznanje! Vsem, ki ste se postavili v boj, ki ste se v dopisih ali v nastopih pri raznih društvih tako krepko potegnili za **svojo jednoto**, za **svojo** blagajno, po kateri se nekaterim sline cede, Vam, pravim pa veliko priznanje in čast! • Novo, krasno zmago ste priborili, ki vam je v čast in ponos — našim nasprotnikom pa v sramoto!

Krepko naprej, možje, po začeti poti! Ne bojte se boja, ne bojte se truda! Gre za vaše groše, za vaše žulje. Branite to, kar ste s tolikim trudom sezidali in skupaj spravili! Branite do skrajnosti! Poznate brezobzirnost naspronikov! Poznate njih fanatizem! Veste, da ne bodo imeli nobenega sočutja z vami, da se jim ne boste smilili, ko vas bodo radi vašega prepričanja metali iz lastne jednote ali vam pa v vaših društvih življenje tako za grenili, da boste raje pustili svoje krvave žulje, kakor na stara utrujena leta se bili in prepirali! —

Zdaj je čas, da rešite Jednoto! da jo postavite na odločno kat. stališče! da jo zavarujete s pravili, da enkrat za vselej onemogočite vsak poskus vam jo ukrasti!

Cerkve, društva ali posamezniki, ki hočejo imeti kake slike v koledarju Ave Maria za l. 1919 naj nam jih nemudoma pošljejo. Tudi prosimo vse rojake večje peresa za kake članke, spise pesmi, poročila. Vse mora biti tukaj najkasneje do 15 avgusta.

Dopisi in razno.

Valley, Wash. Malo pozno je že, toda vendar enkrat se le oglasim. Tukaj imamo sedaj stalnega duhovnika. Sveto mašo imamo vsaki mesec tretjo nedeljo. Popoldne pa blagoslov z Najsvetejšim. Tudi med tedrom imamo dve sveti maši. Po maši pa pripravljajo g. duhovnik otroke za prvo sv. obhajilo; tudi se veliko trudijo, da bi vsem ustregli, ker imajo več krajev obhoditi, ker tukaj so zelo raztrešeni katoličani. Oltarno društvo je priredilo dne 4. julija piknik za cerkvene potrebe. Je še veliko reči, katere bi morali imeti v cerkvi, zatoraj lepa hvala vsem, kateri so kaj darovali za cerkev.

Mrs. Mary Swan.

Rice, Minn. Prosim priobčite ta skromni dopis v A. M. Dne 4. julija se je vršila tukaj zelo lepa slovesnost. Ob 10. uri smo imeli veliko sveto mašo, katero je daroval Rev. Jožef Trobec ob asistenci Rev. Dr. John Seliškarka in domačega g. župnika Rev. John-a Trobec. Slišali smo tudi lepe govore, katere je imel Rev. Dr. Seliškar v slovenskem in angleškem jeziku. Sv. maša se je darovala za vse tiste fante vojake naše župnije, ki so se podali na vojko. Po sveti maši je bila blagoslovljena tudi službena zastava, ki šteje sedaj 18 zvezd. Blagoslov je izvršil mil. g. škof Rt. Rev. Jakob Trobec. Bog daj, da bi se vsi naši vojaki zmagoslavno srečno vrnili.

Naročnica.

La Salle, Ill. Kruti brezverni sovražnik se zvija in trepeče, kakor zabodeni zmaj, kajti zadajajo se mu smrtni udarci, ker bliža se čas, ko bo popolnoma premagan. Dan zmage za našo naselbino bo 1. septembra, ko bo blagoslovljena nova slovenska cerkev, ki bo kmalu dovršena. Ravnokar se vzdavajo krasna umetna očna, novi k. žev pot. Obhajilna miza je tudi že tukaj in tako ne bode več dolgo, ko bo v novi cerkvi vse urejeno.

— Tukaj je umrla desetega junija roročnica Ave Maria, soproga Mihaela Zabkar, gošpa Jozefa Žabkar. Priporočamo jo vsem čitateljem A. M. v pobožno molitev.

Forest City, Pa. — Po naši župniji se zadnje čase zelo pridno zbira dobitke različnih stvari, ki bodo prišle vsakemu v korist, ako jih bo ob času zrebanja srečno zadel. Kakor pa je Glasilo K. S. K. J. poročalo, se je obrnil naš g. župnik na naše rojake zunaj Forest City, da nam po moči pomagajo. In danes imam hvaležno sporočiti, da ta prošnja ni bila zastoj. Lepo darilo za naš bazar sem dobila od Miss Mary Kompare iz Brooklyna, ki je vrhu tega, da je vzela dobitkov za \$3.00, darovala za cerkev še posebej \$5.00. Poslal je lepo darilo naš rojak sedaj vojak v San Francisco, Karol Kovačič, ki kot bivši cerkveni pevec ni pozabil naše potrebne cerkve, ter poslal lep spomin, katerega bo gotovo vsak vesel, kdorkoli bo tako srečen, da ga izžreba. V ta namen sta nam priskočila na pomoč naša stara znanca in dobrotnika, Rev. A. L. Blaznik in Rev. Anzelm Murn. Prošnja naša tedaj ni bila zastoj. Lepa hvala vsem dobrotnikom! Bog naj vsem obilno poplača!

Pozabiti pa ne smem pri tem omeniti, da je napravila za našo cerkev poštna krščanska žena Mary Šivic tri oltarne prte z lepimi umetnimi špicami, ki bodo lep kras naši cerkvi. Pač se je morala truditi cele večere, da je mogla tako lepo delo izvršiti. Še enkrat najlepša hvala vsem dobrotnikom!

Mrs. Ant. Junz.

— o —
V Oregonu so bile zelo slabe delavske razmere. Vzlasti ženstvo je bilo sramotno nizko plačano. Duhovnik Edwin V. O. Hara se je pa zavzel za te žalostne razmere in dosegel, da se je sklenila postava po kateri je najnižja plača za žensko delo \$11.61 in sicer za osemurni delavnik ali za 50 ur na teden.

Portugalska je znova stopila v prijateljsko razmerje in imenovala Da Costa poslanika države pri Vatikanu.

Jezuitje v Manresa na Stater Island so pred leti začeli poseben zavod, kjer dajejo duhovne vaje možkim in mladeničem. 20.000 mož in mladeničev je lani tam naredilo duhovne vaje, letošnjo sezono so morali zavod znatno povečati, pa je že zopet premajhen. Več kot polovica posilcev so morali odpovedati. Duhovne vaje trajajo navadno po tri dni od petka večer do ponedelka zjutraj.

Kardinal Farley, je postal častni predsednik Lige za mir. In sicer ga je predlagal bivši predsednik Taft.

Father Dempsey iz St. Louise se je zavzel za na smrt obsojenega socialista Tom Moon-eva iz Los Angeles. Začel je akcijo, da bi ga rešil vislic.

Za bolnega F. Zavrtnika v Brooklynu, ki je v pomankanju, nabrala je Mrs. Rozman:

Miss Rozman 50c. — Peter Mavrin 50c. — Jožef Molec 25c. — John Prebilih 25c. — Frank Stariha 50c. — Miss Gladič 40c. — Frank Horvat 25c. — Marko Delač 25c. — Mrs Vesel 65c. — Mr. Ozanič 20c. — Mr. Krkovič 10c. — Anton Gautar 50c. — Mrs. Peršič 25c. — John Kobe 25c. — Kath. Poje 25c. — Cath. Jurkovič 25c. — Jos. Škrabe 50c. — Mary Kump 25c. — Mr. Klarič 20c. — Mr. Benda 25c. — Mr. Krkovič 50c. — Mr. Aužlovar 50c. — Mary Wene 30c. — M. Kerkovič 10c. — Father Zakrajšek \$5.00 — Bog plačaj! —

Patrijotične parade, dne 4. julija so se new-yorški Slovenci častno udeležili. Lahko rečemo, da so ravno Slovenci tvorili zastopstvo cele "Jugoslavije" pod katerim imenom so korakali. Obširnejši opis te parade s slikami bomo obelodanili v našem Ave Maria koledarju, ki izide letos že meseca septembra. Probcili bomo tudi slike naših žena in deklet v narodnih nošah. Koledar bo zanimiv po svoji vsebini in krasnih slikah, zato opozarjamo slovensko javnost, da se ga takoj naroče, ker ga bomo tiskali vsled vojnih razmer le v omejenem številu. Naj nikdo ne zamudi lepe prilike in sporoči na dopisnici, da želi imeti koledar. Derar lahko pošlje takoj ali pa po sprejemu koledarja. Koledar Ave Maria bo krasilo tudi obilo slik iz krajev naše slovenske domovine, kar bo gotovo zanimalo vse ameriške Slovence.

TOPLO PRIPOROČAMO

vsem Slovincem našega potovalnega zastopnika Ven. Br. Antonina Šega, O. F. M., ki bo obiskal rojake v Illinois in Wisconsin prihodnje dni. Zlasti cenjene g zastopnike lepo prosimo, da mu gredo na roko s svetom in dejanjem in mu pripomorejo k večjemu vspehu.

Piknik, katerega je priredil dne 7. julija cerkveni odbor slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda v New Yorku je jako dobro uspel v klub pičli udeležbi. Vzrok temu je bilo oblačno vreme dopoldne.

KUPUJTE WAR SAVING STAMPS!

ZAHVALE.

Že več let sem bolehal in vedno sem bila slabejša, tako, da nisem v cerkev več mogla. Obljubila sem Mariji Pomočnici kristjanov in presv. Srcu Jezusevemu, da se bom javno zahvalila v listu Ave Maria, če bom mogla zopet v cerkev. Moja prošnja je bila uslišana. Toraj hvala Mariji in Presvetemu Srcu za uslišano prošnjo.

Mrs. Agnes Kavčič, Trail, B. C.

Javno se zahvalim Mariji za uslišano prošnjo.

P. Z. Davis, W. Va.

Srčno se zahvalim preblaženi Devici Mariji in sv. Jožefu za vse milosti, ki sem jih jaz in moji sorodniki prejeli.

John Culjan.

Tisočerna zahvala nebeski materi Mariji za pomoč v boleznih.

A. B. Brooklyn, N. Y.